

най-достоенъ чловѣкъ отъ сановницѣтъ е сынъ му Ахмедъ.

Ахмедъ Кюпрюлю наслѣди и чиноветѣ и властѣта на баща си, за които той отдавна бѣше приготвенъ, като неговъ ученикъ.

Двѣтъ държавы, Австрія и Венеція, които имахъ бой съ Турція, поискахъ миръ и влѣзохъ въ споразумѣніе съ Шортата; обаче новийтъ везиръ отхвърли тѣхнытъ прѣдложенія и прѣвнижъ Дунавъ, за да нападне на Унгарія. Унгарія са напълни съ татарскы полчища и попроси помощъ отъ западнытъ господарства. Папа Александръ VII, френскый царь Лудовикъ XIV и австрійскый императоръ са съедшихъ и пратихъ значителна войска срѣщу Турцѣтъ въ Унгарія. Тѣзь войска три пѣти отблѣсква Кюпрюлія и на послѣдныя пѣтъ така добръ разби турскытъ силы, щото Кюпрюліята са видѣ принуденъ да поднише миръ доста износенъ за Държавата.

Обезгрыженъ откъмъ Унгарія, Кюпрюліитъ поиска да свърши за веднѣжь войната съ Венеція. Той трѣгнѣ на право връхъ Кандія и обсади столицата по единъ страшенъ начинъ. Отъ Франція пристигыхъ волентеры и си прѣдложихъ услугытъ на обсаденыя градъ; нъ като претърпѣхъ поражение въ едно глупаво излазянѣ, което не имъ съвѣтваше управителя на града, тѣ сѣ навезохъ на корабитѣ и си отидохъ у дома си, безъ да чакатъ да видѣтъ, какво ще стане града.

Втората войска поиска да помогне на обсаденытъ, нъ като видѣ, че побѣдата не са купува толкози лесно, оттегли са и тя като повлѣче подырѣ си и другы отъ съюзнытъ войска, тѣй щото на разрушенытъ стѣны останѣ самъ управительтъ съ нѣколко войскари.

Защитата станѣ вече невъзможна и Кюпрюліитъ подписа (на 6 септ. 1669) условіята за прѣдаванъето на града, подырѣ една обсада отъ три цѣлы години. Султантъ и неговыйтъ дворъ много са зарадвахъ за туй събытіе и на Кюпрюлія са искалахъ свидѣтелствата на най-голѣмо благоволеніе отъ стърна на Султана.